

Posudek diplomové práce

Tereza Manišová: *Přístup Čínské lidové republiky k Argentině a Venezuele z perspektivy normativní mocnosti*

Autorka předkládané diplomové práce si vytkla za cíl porovnat cíle, prostředky a dopady čínských interakcí s Venezuelou a Argentinou. K tomuto cíli se rozhodla pracovat s konstruktivistickou teorií mezinárodních vztahů, přičemž ústředním konceptem je autorce koncept „normativního aktéra.“ Práce tedy zkoumá, do jaké míry odpovídá čínská zahraniční politika vůči vybraným latinskoamerickým zemím obsahu výše naznačeného konceptu. Nejprve se zabývá výkladem konstruktivistické teorie, přičemž přesvědčivě shrnuje všechny hlavní náležitosti dané teorie. Poté ukazuje historický vývoj současných bilaterálních vztahů mezi Čínou, Venezuelou a Argentinou. Nakonec se práce zabývá samotnou komparací čínského přístupu k Argentině a Venezuelou ve třech oblastech, které vytyčuje její teoretický rámec.

Z teoretického a metodologického hlediska práce disonuje poměrně robustním teoretickým zázemím v konstruktivismu. Metodicko-teoretická kapitola je psána přehledně a nabyl jsem z dojmu, že autorka do konstruktivismu pronikla na více než jen povrchní úrovni. Lze vidět, že autorka strávila nějakou dobu jeho studiem. Také komparace je v práci prováděna s explicitním vědomím předem předložených metodologických omezení dané komparace. Práce pracuje dosti vysokým počtem odborných akademických zdrojů (Onuf, Adler, Wendt apod.) i když na některých místech je v textu příliš mnoho odkazů na obecné texty typu Druláka apod. Rovněž je třeba říci, že na poměrně dobrou úroveň teoretické části je v ní pouze málo zmínek o teoretických alternativách uchopení tématu práce, nebo alespoň explicitnější vymezení se vůči alternativním teoretickým přístupům.

Řada aspektů, které práce na místech vyzdvihuje jako přednosti (např. schopnost zachytit vliv idejí na mezinárodní politiku) konstruktivismu jsou již dlouhodobě pokrývány i jinými teoriemi, než právě konstruktivismem, a proto by chtělo se s nimi vypořádat vzhledem k teoretickým východiskům používaným autorkou. Teoretická koncepce N. Tocci je zajímavá a důmyslná, nevíme však, proč je vhodná pro výzkum mezinárodní politiky ve vztahu k Číně a latinskoamerického regionu. Vzhledem k teoretickému aspektu

práce je zajímavé, že autorka pouze velice krátce zmiňuje v souvislosti s Čínou tolik skloňovaný koncept *soft power* (a la J. Nye a jemu podobní). Poměrně široký záběr komparovaných kritérií také vede podle mého názoru k určité nevyhraněnosti závěru a zodpovězení výzkumných otázek, kdy jsou odpovědi podávané autorkou dosti vágního charakteru. Navíc se v závěru objevují interpretace čínského zahraničně politického chování, kterou jsou sice relevantní, ale autorka se jimi nikdy v práci předtím řádně nezabývala (respektive jejich vysvětlením), a proto je jejich kredibilita v rámci její celkové diskuse pochybná (jedná zejména o rozlišení strategických/normativních motivů čínského jednání).

Jazyk práce je obecně čtivý a logicky strukturovaný, ale na místech dohází k chybám interpunkci a shodě podnětu s přísudkem. Také stylistika je v průběhu práce nevyrovnaná, přičemž někdy od druhé kapitoly se stylistická úroveň práce zlepšuje. Na řadě míst také nacházíme podle mého mínění neúměrnou míru žurnalismů.

Marginalia:

- Pozn. č. 12: nevím, proč jsou španělské galeony uváděny jako „Manilla galleons“, navíc, určitě nepluly v této době do čínských a japonských přístavů, kde měly zakázáno obchodovat.
- Čína určitě neposkytla Venezuele 50 *bilionů* dolarů (s. 36, podobně „20 bilionů“ na s. 42).
- Konfucius byl člověk, ne instituce. Ta, o které píše autorka, se jmenuje *Konfuciův institut* (s. 39). Zde bych také upozornil na to, že se v práci na řadě míst objevu je doslova až otrocká jazyková závislost na anglické terminologii, která se projevuje používáním gramaticky a stylisticky nepřijatelných anglicismů.

Celkově je však autorčino podání jejího tématu v práci uspokojivé. I přes výše zmíněné nedostatky autorka dostála všem nároků kladeným na dobře zvládnutou diplomovou práci, a proto ji doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové 6. 6. 2016

Mgr. Stanislav Myšička, Ph. D.